

Бога, какъ мога да се съглася на такава несправедливостъ.

— За Бога, съръ, вие трѣбва да приемете! — изви-
каха рицаритѣ, изплашени отъ колебанието му — не ни
остава нищо друго! Още нѣколко дни и ние всички ще бѣ-
демъ мъртви... Абатството нѣма храна за повече отъ
единъ день. Освенъ това, тука ние сме затворници и тѣ раз-
полагатъ съ живота ни... Войскитѣ чакатъ вѣнъ на студа,
само малка частъ отъ тѣхъ можа да се настани въ килиитѣ.
Добре, ние ще приемемъ, подъ заплахата на силата. Ала
утре, когато ще имаме възможность, кой би ни попрѣчилъ
да възстановимъ правата си? Веднага опредѣлете прате-
ниците!

Анри почервенѣ, стана. Въ погледа му се начупи мѣл-
ния. Гърдитѣ му бурно се издигаха.

— Вие искате да стана клетвопрестѣпникъ?

За пръвъ пѣтъ презъ живота си, баронитѣ — изтрѣп-
нали и поразени — видѣха въ сивитѣ очи на Анри д'Анжу
сълзи.

Тогава се намѣсиха архиепископитѣ и епископитѣ,
които пѣтуваха съ тѣхъ.

— Не се тревожете за това, съръ. Ние ще ви освободимъ отъ дадената дума и ще приемемъ грѣха върху себе си...

Императорътъ въздѣхна. Замисли се. По челото му се
врѣзаха страшни бръчки. Следъ това лицето му се проясни.
Той бѣ намѣрилъ изхода.

— Кононъ дьо Бетюнъ, Ансо дьо Кайо, вие ще оти-
дете отново пратеници при Биандрате и ще му кажете, че
азъ първи, а следъ мене и всички останали мои люде, ще
се закълнеме, че ще изпълнимъ безъ никакво отклонение
това, което ще уговорите, при условие, че за него ще бѣде
съгласна и кралица Маргарита.

Кононъ и Ансо се спогледнаха многозначително.
Следъ това отстѣпиха назадъ въ три дълбоки поклона.

А отъ писмото на Маргарита, получено преди по-
хода противъ българитѣ, императорътъ знаеше, че тя из-
питва недовѣрие и ненависть къмъ намѣстника графъ Биан-
драте.